

Hlavní název: Proces s tak zvanou "Omladinou"
Druh dokumentu: Monografie
ISBN: null
Autor: Čížek, Antonín
Strana: 212 - 215

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

MKP poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny MKP a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny MKP není možné bez případného písemného svolení MKP. Pokud budete tisknout a nechcete tuto první informační stránku, dejte tisk od druhé strany.

Městská knihovna v Praze
Mariánské náměstí 1
115 72 Praha 1

informace@mlp.cz

Pokud se týče návrhu pana dra. Černoorského, aby městská věznice v Praze byla dožádána za sdělení konduity svědka Horiny, soud usnesl se návrhu tomu nevyhověti, poněvadž městská věznice není takovým ústavem, který má rozhodovati o zachoalosti některého člověka.

K vyzvání předsedy předstupuje obžalovaný

Jan Svoboda,

21letý dělník, obžalovaný pro zločin rušení veřejného pokoje a řádu a pro přečin tajného spolčování.

P ř e d s.: Jste vinen?

O b ž.: Necítím se v nižádném směru vinným. Tajné společnosti neznám, já byl jen členem úředně oprávněného spolku „Žižkovan“ v Žižkově a nazývali jsme se na rozdíl od starších soudruhů omladinou. V poslední době jsem ze spolku vystoupil, ale chodíval jsem, byv pozván, do některých schůzí. Byl jsem zvolen za člena vydavatelstva na Kladně a psal jsem do „Biče“.

P ř e d s.: Slyšel jste nějakou rozmluvu Mrvy se Stačinou?

O b ž.: Ano. Přišel jsem do „Žižkovana“, kde seděl Stačina. Přednášelo se o vzduchoplavbě. Ku Stačinovi přišel Mrva, který vyprávěl, že byl velmistrem „Podzemní Prahy“, načež řekl Stačinovi: „Já ti přinesu lak a štětec k mazání říšských orlů“. Stačina byl ale opilý, tak jsem ho napomínal. Co se druhého dne stalo, dočetl jsem se v novinách. Stačina byl zatčen.

P ř e d s.: Byl jste dne 17. srpna na Staroměstském náměstí?

O b ž.: Dělník nemůže si vycházeti kdykoli po svém vyražení. Celý den jsem byl v práci, to mi můj zaměstnavatel dosvědčí, a pak jsem šel do divadla „Pokrok“ v Žižkově.

Předstupuje obžalovaný

Josef Šerák,

16letý obchodní učeň. Obžalován je pro zločin rušení veřejného pokoje a řádu, pro zločin krádeže (poněvadž knihkupci Al. Hynkovi odcizil knihy v ceně 67 zl. 36 kr.), přečin tajného spolčování a přestupek účastenství v krádeži.

P ř e d s. (po sdělení obžaloby): Jste vinen?

Obž.: Ani v jednom ani ve druhém.

Obžalovaný vytahuje z kapsy zápisky a čte: Co Reach na mne udává, není pravda. On praví, že se knihy ztratily ze skladu Hynkova. To není ani možno.

Předs.: Vy to čtete!

Obž.: Ano, slavný soude. Já jsem si to napsal, abych vše uvedl na svoji nevinu. Když mě slavný soud vyslyšel pět měsíců, snad mně bude dovoleno to přečísti. (Pokračuje dále ve čtení svých zápisek): V době zemské jubilejní výstavy bylo v knihkupectví mnoho práce a já měl dostat plat . . .

Předs.: To je zbytečné . . .

Obž.: Prosím, já nemám žádného obhájce, tudíž se musím hájiti sám . . . Já měl dostati plat a proto mě chtěli odtamtud vypuditi. Po té vypravuje, jsa přerušován předsedou, jakým způsobem se dostaly knihy do jeho držení, jak mu je odkoupil Mestek, který je tajným zřízencem policejním.

Oni mne chtěli tam odtud vystrnadit, tak naličili na mne knihy, abych je vzal.

Předs.: To jste je mohl napálit, kdybyste ty knihy nechal na tom místě ležet! Vidíte, já bych je tam byl nechal ležeti.

Obž.: Já pochybuji, pane předsedo, že byste je tam byl nechal. (Veselost).

Čte se policejní protokol. (Šerák, jak je již známo z úvodu, byl druhý, jenž na policii vypověděl o tajném spolku „Omladině“ — proto i jeho polic. protokol uvedeme do slova).

Předseda čte: Polic. protokol J. Šeráka ze dne 11. srpna

Tuším, že to bylo v měsíci březnu neb dubnu r. 1893., když jsem přišel se spolužáky Peroutkou Jindř. a Hladem Jar. do hostince „u Pštrosů“ vedle „Politiky“. . . . V hostinci tom mne vybídl truhlář, jehož znám pouze pode jménem „Karel“, abych přistoupil k jejich spolku, kterýž má název „Politicko-sociální klub“. Já jsem se po stanovách toho klubu neptal a a ku spolku tomu jsem přistoupil. Zapsali mne do knihy, což učinil sám předseda Rudolf Grüber. Zda-li má Grüber právě jméno a čím je, to mi známo není. Peroutka mně před tím, než jsme do hostince „u Pštrosů“ přišli, vypravoval, že se tam nalezá klub, který má za účel súčastniti se politického a sociálně činného života („Politický klub dělnictva“. Pozn. vydav.)

Brzy na to jsem se dostavil do spolkových místností „u Pštrosů“ po dvakrát, byla tam schůze; bylo rokováno, kam se budou pořádati spolkové výlety. Měli jsme výlet na Zbraslav a podruhé se rokovalo o tom, má-li spolek účastniti se veřejné schůze v měsíci dubnu odbývané. S výletu sešlo pro špatné počasí a to mně známo není, zdali se spolek dostavil k oné veřejné schůzi.

Tento spolek „Sociální klub“ patřil k jinému spolku, totiž k „Omladině“ „u Trajců“ proti městskému chorobinci pod Vyšehradem“. (Obž. praví na to: To není pravda, to jsem potom u soudu odvolal.) Tato „Omladina“ „u Trajců“ byla strana radikální s účelem hájit stranu českou proti stranám německým. Kdo byl starostou spolku „u Trajců“, to mi známo není. . . . Oba spolky konaly schůze v Podhoří, v Podbabě, v Selci a Šárce. Schůze ty jsou noční i denní. (Obž. volá: To byly jen výlety). Já jsem se účastnil jen schůzí denních a sice v neděli odpo. v květnu na Břetislavce v Podbabě a začátkem června v Podhoří v posledním hostinci. V obou schůzích se nic nerokovalo ani neřečnilo, pouze se tančilo. Zdali mají oba ty spolky stanovy, to nevím. Posledním časem je účelem obou spolků pořádati a účastniti se demonstrací. (Obž. volá: To jsem neřekl! — V protokole jmenuje se dále několik osob jako členů „Polit. soc. klubu“, mezi nimi Malina, který byl však osvobozen . . .)“

Předseda (pokračuje ve čtení): Dne 15. května jsem stál na Nábřeží a pak jsem šel do hostince „u Pštrosů“. Za chvíli tam přišel Miňovský a vyprávěl, co se na Nábřeží stalo . . . Členem spolku „Omladina“ jsem nebyl, ale dověděl jsem se v hostinci „u Trajců“ náhodou o tom spolku . . .

Obž.: Neřekl jsem spolku, nýbrž to, že „Omladina“ je jakousi politickou stranou.

Předs.: Ale vy jste u soudu potvrdil protokol policejní!

Obž.: To pochybuji a pak vůbec to odvolávám.

Po chvíli přichází Miňovský a přistoupil ku stolu soudečů.

Předs.: Je to ten Miňovský, který vám vyprávěl o skutku se sochou na nábřeží?

Obž.: Není.

Předseda (k Miňovskému): Vypravoval jste mu to?

Miňovský: Ne.

Šerák: Musím podotknouti, pane státní zástupce, že si žaloba odporuje. Na straně 20. praví se v žalobě, že nazývám

„Omladinu“ tajným spolkem, a na stránce 21. stojí, že nazývám „Omladinu“ radikální stranou.

Státní zástupce: Prvé jste udal u policie, druhé u soudu.

Celá řada obžalovaných hlásí se o slovo k otázkám na obžalovaného.

Obžalovaný p. Sokol (k Šerákovi): Vysvětlete, jak to přišlo, že jste byl pro krádež zatčen a o „Omladině“ vyslýchán?

Obž.: Na mne tam přišly anonymní dopisy, že jsem v „Omladině“.

Pan Sokol: Pane předsedo, jsou ty anonymní listy přiloženy k aktům?

Předs.: Nejsou.

Pan Sokol: Pane Šeráku, co stálo v těch listech?

Obž.: Že jsem členem tajného spolku a že jsem se účastnil demonstrací.

Přisedící r. z. s. Trautenberg: Opili vás také na policii?

Obž.: Ne.

Pan Dr. Rašín: Prosim, aby slavný soud rekviroval dotyčné anonymní listy a přiložil je k soudním spisům.*)

Po té vystoupil obžalovaný

Rudolf Malina,

19letý pouzdrářský pomocník. Žalován jest ze zločinu rušení veřejného pokoje a řádu a z přečinu tajného spolčování.

Tento obviněný v měsíci září odejel do Vídně, kde byl vyslýchán, zda náleží k nějakému tajnému spolku. Jak tehdy tak i dnes obžalovaný to popírá a udává, že byl celkem ve dvou důvěrných schůzích a že 17. srpna stál s přítelem svým Havlíkem na Staroměstském náměstí až do půl 9. hod. več. blíže Mariánské sochy, aniž se demonstrací jakých účastnil.

*) Soudní protokol Šerákův jasně svědčí, jak Šerák ve své nevělosti všecko spleť dohromady a všude viděl „spolky“. Jedna věta v soudním protokole zní: „Jednou, tuším v květnu, šli jsme já, Peroutka a Hlad za Bruskou bránu; bylo to v neděli odpoledne. Zde bylo asi 30 mladíků, z nichž jsem znal pouze Jar. Zettla, a ten pravil mi, že chtějí příští středu, totiž ze středy na čtvrtek udělati noční výlet do Podhoří...“